

dog mod at underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paabyde", saa vil vist Ingen antage, at en Fremmed, som kommer hertil i tiggefærdig Stand, derfor tillige skal underholdes her, saalænge man ikke kan opdage noget andet Sted, som kan og vil tage sig af ham. Det er vel blevet sagt i Folkethinget, at der er antydet en Indskrænkning i de Udtryk, at de skulle underkaste sig de „Forpligtelser, som Lovene herom paabyde“. Men saa læser man virkelig ikke Artiklen saaledes, som den er frezven, thi den Deel, som siger, at de skulle underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paabyde, udtrykker aldeles ikke nogen Betingelse for, at de skulle faae Hjælp, men kun Virkningen af, at de faae Hjælp, den nemlig at underkaste sig Fattigvæsenets Tilsyn, og den disciplinærisk Myndighed, som tilkommer Fattigbestyrelsen; det er det, der derved er udtrykt, og det er ingen Betingelse for at faae Udgang til at faae Hjælp af Fattigvæsenet. Fremdeles hedder det i § 95: „Enhver vaabenfør Mand er forpligtet til med sin Person at bidrage til Fædrelandets Forsvar efter de nærmere Bestemmelser, som Loven foreskriver“. Dette kan vistnok ikke forståes saaledes, at de Fremmede, som komme hertil, skulle være forpligtede til at gribe til Vaaben til deres midlertidige Fædrelands Forsvar; et midlertidigt Fædreland vilde Danmark være efter det Begreb, som nogle af Folkethingets Medlemmer have villet gjøre gjældende, om at de skulde være midlertidige Undersaatter eller Borgere. Der blev iøvrigt sagt i Anledning af denne Paragraph, at den finder sin Indskrænkning ved Udtrykket: „efter de nærmere Bestemmelser, som Loven foreskriver“. Men det er endog historisk vist, at dette Udtryk ikke sigter til at udelukke Fremmede; thi i det Udtryk, der blev forelagt af Ministeriet, staae ikke Ordene „efter nærmere Bestemmelser, som Loven foreskriver“. Men det blev foreslaaet med Hensyn til, at Børnepligtsloven, saaledes som den var forelagt, og saaledes som den blev vedtagen, ikke kunde tilstede, at det ligefrem blev erklæret for enhver vaabenfør Mand's Forpligtelse med sin Person at bidrage til Fædrelandets Forsvar, siden Stilling blev til ladet, foruden det, at omsider visse Personer

bleve aldeles undtagne fra Børnepligten, nemlig Folkeskolelærere; hvorhos ogsaa Udtrykket kan sigte til at betegne de forskjellige Maader, hvorpaa de vaabenføre Personer skulle opfylde deres Børnepligt. Det er ganske klart efter min Tanke, at Grundlovens Bestemmelser navnlig i Nr. VII og VIII ikke i deres Umiddelbarhed og Heelhed kunne være anvendelige paa Fremmede. Heraf følger vel ingenlunde, at disse Bestemmelser ikke kunne have Indvirkning paa Fremmede, som komme hertil. Men den Fremmede er ikke berettiget til at reclamere de Retigheder, som Grundloven har foreskrevet. Jeg skulde derfor troe, at Grundlovens § 84 ikke ophæver de Bestemmelser, der med Hensyn til Religionen have forbudt visse Fremmede at opholde sig her i Landet; jeg troer ikke, at det deraf er en Folge, at Jesuiter have Lov til at opholde sig her; thi, som sagt, Loven kan ikke anvendes paa Andre end dem, som ere Landets Borgere eller ogsaa ere berettigede til at blive det, og altsaa er Lovens 6—1—3 ikke derved hævet, ei heller er derved hævet de Rescripter af 5te Marts og 2den April 1734, som medføre, at fremmede Emisfائرer, som reise omkring for at gjøre Profelyter, kunne stikkes bort. Hvorvidt der efter den Retning, Meningen nu har taget, i senere Tid ogsaa kunde være Anledning til at ophæve disse, er et ganske andet Spørgsmaal. Jeg antager, at man gjør bedst i, indtil videre ikke at røre ved disse Bestemmelser, fordi der ikke har vist sig praktisk Nødvendighed for at benytte dem, og man dog ikke kan vide, hvorvidt der ved en eller anden Leilighed kunde drives et maassæ meget betænkeligt Spil her i Landet med visse Slags Profelytmagerier, saafremt at disse Love bleve formeligt ophævede. Men, kan man ikke ansee disse Lovbestemmelser for ophævede ved Grundlovens § 87, saa kan man endnu mindre antage det om de Lovbestemmelser, som ere givne om, at fremmede Jøder ikke maae komme herind eller idetmindste ikke opholde sig mere end i 14 Dage, uden at have faaet særlig Tillæbelse dertil; thi det er Bestemmelser, der aabenbart ikke ere begrundede i religiøse Betragtninger, men i ganske andre. Dette er ogsaa i flere Maader udviklet i Folkethinget; men jeg skal dog ogsaa gjentage det Bæsent-